

Обичам моето
семейство!

Пожелай
си нещо!

Лека нощ,
меченце малко!

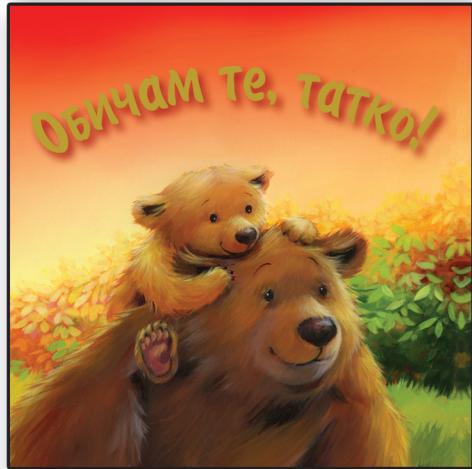
Винаги ще те
обичам!

Вълшебна луна

Обичам те, татко!

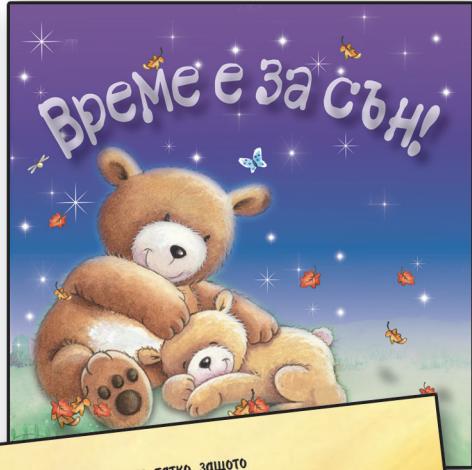
Целуни ме!

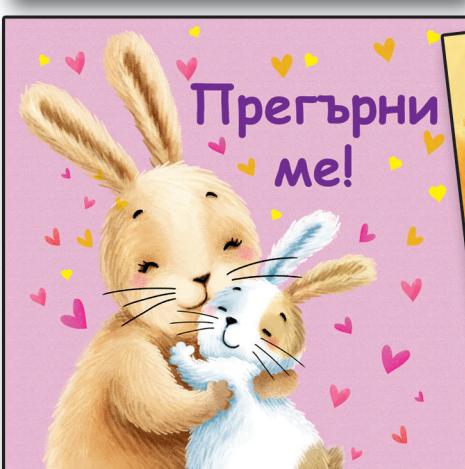
Обичам те, мамо!

Време е за сън!

Прегърни
мене!

Обичам те, татко, защото
когато играем на външна есента,
съз теб се търкаляме сладко
надолу по хълма сред куп от листа.

Прегърни ме, щом отворя
сутрин сънени очи
и разсилват се над двора
топли слънчеви лъчи.

Вече се смилашаше, а Мечо още
играеше. Беше си измислил страхотна
забава. Вървеше с разперени лапи по един
стар дънер и се клатушкаше ту надясно,
ту наляво, без да пада.
— Мечо, стана късно — извика го Майка
му. — Време е да си лягаш.

Мечето спря и падна. Изобщо не му
се спеше! И не искаше да се прибира.
— Не, това не беше мама — каза си то. —
Чул съм ромоленето на потока.

Ако бура страховита с гръм и мълнии връхлита,
дъжа започне да се лее и небето покерне,

аз ще лягна като птица и в голяма стъкленица
слънчеви лъчи ще взема — за тебе златна диадема.

Отново наближава денят да си отиде
и малкото меченце съвсем се измори.
Но ето, мама ида към него да го вземе!
Да, много късно стана за песни и игри.

Мечето се оплака: — Ох, колко ми се спинка!
Безгрижно се пропетна и сладко се проза,
а майка му Мецанка взе лапата му мека
и с обич го помиява по мечетата глава.

